

„Saa er det altsaa sandt?“

„Ja.“

„Vil du da styrte dig selv i Ulykke, Barn? . . . Men det *kan* ikke være sandt! Et Menneske som Karsten From — —.“

Jytte lukkede Moderens Mund med sin Haand.

„Jeg veed alt, hvad du vil sige. Du kan ikke lide ham. Det har du tidt nok sagt mig. Men du kender ham ikke. Han er helt anderledes, end du og alle mener. Forresten har du engang sagt, at du vilde være tilfreds med enhver Svigersøn, jeg kom med, naar blot jeg selv var lykkelig.“

„Hvor længe, tror du, vil den Lykke vare?“

„Hvor kan man sige det? Vidste *du* det saa sikkert, da du forlovede dig med Far?“

„Ja.“

Jytte vendte sig bort og tav.

Fru Bertha tog nu et Brev op af Lommen og glattede det ud.

„Læs det her! . . Det kom imorges.“

Brevet, som var skrevet med fordrejet Haandskrift, duftede af *Verveine*. Der stod:

Kære Fru Gehejmeraadinde!

Mon De veed, hvad Alverden taler om, at Deres Datter er bleven Maleren Karsten Froms Elskerinde? Jeg gratulerer!

En Veninde.

Jytte blev straks klar over, at Brevet var fra Fru Merck, hvis Parfyme hun til Overflod genkendte. Hun læste det med hemmelig Fryd som en Sejrsbulletin. Hun sagde til sig selv, at denne Hævn var hendes første Triumf over Karstens Fordærvere.

„Jeg gav dig ikke det Brev at læse, fordi jeg mistænker dig,“ sagde Moderen. „Men jeg syntes, du skulde vide, hvordan man taler om dig.“

„Jeg har sagt dig det før, Mor — jeg kan ikke bryde mig om, hvad Folk snakker. Sandheden er det dog aldrig.“

I Stedet for at svare gav Fru Bertha sig til at tale om Torben Dihmer. Hun spurgte hende, om hun vidste, at han hver Dag kunde ventes til Byen.